

Otthon

Vannak napok, amikor úgy tűnik, minden kicsúszott a lábunk alól. Mintha nem azon a földön járnánk, amelyen eddig, mintha más levegőt lélegeznénk, más nyelvet beszélnének körülöttünk. Valahogy így éreztem magam én is, amikor az önkéntes száműzetésem után visszatértem Budapestre. Kinyílt a vonat ajtaja, a peronra léptem, és azonnal éreztem, hogy valami megváltozott. Talán a vonatút során siklott ki az általam megszokott tér és idő, talán az érzéseimet terelték más vágányra, és elfelejtettek szólni róla. Egy darabig tanácstalanul álltam a gurulós bőröndöm fogantyúját szorongatva, és hallgattam, ahogy a pályaudvaron a hangosbemondó szavai zengenek. *Tisza gyorsvonat indul Szolnok, Debrecen, Záhony, Csop útirányon át Moszkvába, közvetlen kocsikkal Moszkvába, a tizedik vágányról. A vágány mellett, kérjük, vigyázzanak. Közvetlen kocsikkal Moszkvába?*

Körülnéztem a pályaudvaron. Az emberek idegesen rohantak egyik vonattól a másikig, a standokhoz, az utolsó pillanatban még egy szendvics, még egy magazin. Hosszú lesz az út. Mások tanácstalanul bámulták a menetrendet jelző kék táblát, vagy nyugtalanul hallgatták, hogy előreláthatólag melyik vonat mennyit késik. *Előreláthatólag.* Irigyeltem a géphangú férfit. Hogy képes előre látni. Nekem ez most nem ment. Úgy éreztem, bármelyik lépésem váratlan helyzetbe sodorhat. S nincs az az útikönyv, menetrend vagy térkép, amely felkészíthetne erre. Még egy hangosbemondó sem.

Néhány perc elteltével oldódott a tagjaimat bénító merevség, de csak lassan indultam el a főbejárat felé. Hagytam, hogy a tömeg sodorjon magával, néhány lépés előre, néhány vissza, nem igazán számított. A bőröndöm pattogott mögöttem a felrepedezett betonon.

Egy hónap után hazatérni különös érzés. Az járt a fejemben, milyen lehet hosszabb időre elmenni. Milyen lehet évekre, évtizedekre elhagyni egy otthont, majd visszatérni pontosan ugyanoda. Megpróbáltam felidézni minden utazással kapcsolatos könyvet, de nem emlékeztem olyan történetre, amely a hazatérés pillanatán túl folytatódott volna. Talán nem véletlenül. Azután eszembe jutottak a katonák, a rengeteg történet arról, hogyan maradtak örökké idegenek saját hazájukban. Bár ők idegenek lettek volna mindenhol. Ahogy nekem az elmúlt napokban az utazás, úgy nekik a háború volt az otthonuk. Otthon. Mi történhetett a kötelékkel, hogy ilyen messzire eresztettek, és mennyire nem húznak vissza.

*

Talán ezért is mentem el. A világot, amelyet ismertem, már korábban elhagytam. Becsuktam magam mögött az ajtót, és úgy döntöttem, bárhogy is kopognak rajta, többé nem nyitom ki. A világ, amit ketten hoztunk létre, többé nem létezett. Mostan-

tól a fal két oldalán voltunk – mintha újraélesztettem volna Berlint. Ez akkor fel sem tűnt. Szomorú voltam – bár nem hiszem, hogy ez volna a legjobb kifejezés, mégis nehéz megragadni egy érzelmet, amely magába sűrít minden szélsőséget. Aztán elutaztam. Kizárni a tudatomból mindent, átélni a szabadságot.

De most, ahogy hazaértem, mindent megértettem. Amikor a peronra léptem, azonnal felfogtam, hogy nem vár rám senki. Úgy éreztem magam, mint egy turista, mintha Budapest, a Keleti pályaudvar, a Baross tér az összes szerteágazó utcájával csak újabb állomás lenne, ahonnan rövidesen tovább kell állnom. És amit nem fogok igazán bánni. Görgettem magam mögött a bőröndömet, Thököly út, Hernád utca, Murányi utca, Cserhát utca, Szinva utca, Dózsa György út. Feltornáztam magam a kapualjba, kibányásztam a kulcsot a postaládából – távollétemben nálam nyaralt egy Párizsból érkezett meleg pár –, azután fel a lépcsőkön. Egy forduló, két forduló, tíz forduló, amíg bele nem szédül az ember.

*

Fogalmam sincs, mit műveltek a franciák a növényeimmel, de amíg távol voltam, minden megbokrosodott. Félhalott bonsai fám, Spike is új erőre kapott. Döbbenet. Hatalmába kerített az érzés, hogy nem kellett volna hazajönnöm. Ahogy kinyitottam az ajtót, és beléptem a szűk előszobába, ugyanaz a képtelen rend fogadott, amit a tiszteletükre egy hét alatt szenvedtem össze. Mintha senki sem használta volna a lakást. Egyetlen árulkodó jel volt csupán a kertészetem váratlan feltámadásán túl, a parfüm illata. Férfi illat. Idejét sem tudom, mikor volt utoljára férfi illat a lakásban. Leraktam a kabátomat, és egy ideig csak bámultam befelé. Figyeltem a csöndet, a vér dobolását a fülemben. És ezen a hangon kívül nem is találtam semmi mást, ami önmagamra emlékeztetett volna.

Le sem vettem a cipőmet. Felemeltem a telefont, és felhívtam az egyik barát-nőmet, aki éppen átutazóban volt a városban. Grazból Németországba, a kettő közt az enyémhez hasonló látogatás a budapesti senkiföldjére. Ezúttal kivételesen hamar felvette a telefont, és néhány perc beszélgetés után már egy rögtönzött vacsorameghívásra tartottam. A bort én vittem, a virslit ő. Nem hittem volna, hogy egy retúrral ilyen hamar visszatérek a Keletibe, ahol vettem egy badacsonyi rozét. Pedig nem is szeretem a rozét. De talán mert a borász neve ismerősen csengett, és mert nemrég még a Badacsony is egy volt képtelen utazásom állomásai közül, kötelességemnek éreztem ezt választani. Csak hogy legyen mibe kapaszkodni.

*

Lement a nap, az ős ígéretétől csípős szél söpört végig az utcákon. De valahol még éreztem benne a felmelegedett aszfalt illatát. Élveztem, hogy a szél belekap a hajamba, hogy az ingem szépia színű szivárványként lebeg utánam, hogy a testem szinte feloldódik a sűrűsödő sötétségben. Még ha a bűdös, hetedik kerületi, városi portól mocskos sötétség is volt az. Újból elkapott a vándorlét különös romantikája. Ismét távolodtam az otthonomtól, sikerült még egy nappal elodáznom az érkezést. Állítólag az ember mindig a hangulatát leginkább kifejező kör-

nyezetet keresi. De ha sehova sem tartozunk, hol lennénk leginkább otthon, mint úton?

Lesiettem a Keleti pályaudvar alá süllyesztett betonlabirintusba, és a metró felé vettem az irányt. Annyira elbódított a lábam ritmikus mozgása, hogy alig vettem észre az egyik átjáró közepén magányosan ácsorgó alakot. Pedig hozzám beszélt.

– Excuse me, do you speak English?

Megálltam. Egy pillanatra kábán néztem fölfelé, keresve a hanghoz tartozó arcot. Nem terveztem, hogy a célállomás előtt felébredek. Végül mégis rábólintottam. A fiúból kiszakadó „thanks god” meggyőzőtt, hogy helyesen cselekedtem.

Egy térképet mutatott – a BKK ingyenes kiadványa volt –, és az egyik metróvonalat bökdösve magyarázta, hogy a Forgách utcához kellene eljutnia, van jégye, de eltévedt, és fogalma sincs, hogyan kellene, nem érti a térképet... És így tovább, és így tovább.

Nem fért a fejembe, miért akar odamenni. De annyira ragaszkodott hozzá, hogy inkább arra figyeltem, hogyan tudnám megnyugtatni és irányba állítani. Úgy tűnt, aznap nem csak az én váltómmal akadtak gondok, de legalább az agyam gyorsan kapcsolt. Na, tessék, megint terelővágányra kerültem – egy darabig a fiúval haladok, Deák tér útirányon át a Moszkvára. Ő lyukasztott, én a bérletemet mutattam, és már úton is voltunk.

Míg a metróra vártunk, jobban szemügyre vettem útitársamat. Magas, vékony fiú volt, zöldes ruhákba öltözve, nyakában bőrszalagon azték figura lógott, hátán túratáska. Első ránézésre olyan volt, mint aki most lépett ki a dzsungelből. Egyetlen dolog hibádzott; minden ruhadarabja döbbenetesen tiszta volt, egyetlen gyűrődés sem látszott rajta. Cseppet sem tűnt úgy, mintha ebben utazott volna. A haja szintén tökéletesen állt. Ahogy néztem, egyre inkább zavarba jöttem, nemcsak a külseje, hanem a felbukkanása is különös volt. Ránézésre teljesen normális volt, valami mégsem hagyott nyugodni.

– Miért akarsz a Forgách utcához menni? – tört ki belőlem a kérdés.

– Ott van szállásom. Miért?

– Nem tudom. A turistákat általában a belváros érdekli.

– Ühüm, hát igen. De ott lakik a szállásadóm.

Logikus.

– Egyedül jöttél?

– Igen. Mindig egyedül utazom. Az egészen más...

Ezzel is egyetértettem. Én gyakran akkor is úgy érzem, hogy egyedül utazom, amikor a barátaim is ott vannak velem. Néha nagyon idegesítjük egymást. Közben felszálltunk a metróra.

– Törökországból jövök. Ott töltöttem három hetet, nagyszerű élmény volt – mesélte. Becsukódott az ajtó, a szerelvény elindult, a zaj el-elynyomta a hangját.

– Már rengeteg helyen jártam, és mindenhol nagyszerű emberekkel találkoztam... Nem volt szállásom sehol, idegeneknél aludtam, de mindenki nagyon kedves volt hozzám. A románok haza is akartak vinni, mondták, hogy menjek velük busszal... Először nemet mondtam, mert ez már túl sok... Pénzt és ételt is adtak... Ezt sem akartam elfogadni, végül mégis elvittek egy darabon.

– Nagyon jó lehetett. Irigyellek – mondtam, bár a történet felét nem hallottam.

Néztem az arcát, és arra gondoltam, ha ilyen tiszta lennék, velem is mindenki kedves lenne. Csak nagyon lassan úszott be a felismerés az agyamba, hogy valamiképpen ugyanazt tesszük, ő meg én. A lehetetlenül tiszta fiú és én. Valami különöset kerestem, és most megkaptam.

– Miért indultál útnak? – kérdeztem, a nyakában lógó figura himbálódzását figyelve. Abban reménykedtem, hogy az én kérdéseimre is választ ad, helyére löki a váltót, és onnan mindketten haladhatunk a saját utunkon tovább.

– Hát... Krakkóba indultam...

Láttam, hogy mozog a szája, de csak a kerék csikorgását hallottam. Alig néhány szót sikerült csak elcsípniem: pánik, vonat, pályaudvar, Budapest. Szép. Nem is tudom, hogyan képzelhettem, hogy tőle kaphatom meg a válaszokat. Elmosolyodtam, és közben arra gondoltam, hogy találkozásunk két, hasonló pályán járó vonat különleges találkozása volt. Egy rosszul beállított váltó. Semmi több.

A metró lefékezett a Deák téren. Hirtelen bevillant, hová is tartok, és hogy a barátnőm rám vár. *Előreláthatólag kések.*

Azt hiszem, megmutatom a hármas metró – mondtam a fiúnak, és leszálltam. Ő hálálkodott, de a metrón maradt, úgy kellett kirángatnom a kocsiból. Nagy nehezen sikerült az értésére adnom, hogy megérkeztünk az átszállási ponthoz. Mintha semmi nem jutott volna el hozzá abból, amit korábban mondtam. Legszívesebben kézen fogva kísértem volna, nehogy elveszítsem valahol. De nem tettem. Csak mentem előtte, újabb föld alatti labirintuson keresztül, újabb peron, újabb megálló felé. Amíg bele nem szédül az ember. Ahogy egyik mozgólépcsőtől a másikig sodródtunk az embertömeggel, a fiú egyszer csak megszólalt.

– Fogalmam sincs, mit keresek itt...

Csak ennyi. Felnéztem rá, azután vissza a lepukkant alagútra, a sárgás neonfényekre, a koszra, az elavult, mára már megszűnt boltokat reklámozó, falba mélyesztett üveg vitrinekre. Ez volt az első olyan eset, hogy nem válaszoltam neki. Úgy éreztem, anélkül is érti.

A metróhoz érve felvilágosítást adtam a rá leselkedő veszélyekről. A Keletinél még azt ecsetelte, hogy Isztambulhoz képest ez sokkal civilizáltabb hely, a hármas metró látványa és a metró öngyulladásai hajlamáról tartott beszámolómban azonban megrémítette.

– Nem vicces – mondta halkán, a mozgólépcső gumi kapaszkodóját szorongatva.

Azt hiszem, akartam még mondani neki valamit, de hirtelen fogalmam sem volt róla, hogy mit. Magamat ismerve, valami rettenetesen szentimentális dolog lehetett. Közben megjött a metró...

– Szóval... Akkor számolgasd a megállókat. Aztán ott leszel.

Ő bólogatott, és felszállt az első kocsiba. Én ott maradtam a peronon, figyeltem a tiszta és rendezett ruháit, hogy szépsége milyen különös kontrasztban áll a metró elhanyagoltságával. Akkor vettem észre, hogy a fiú is engem bámul.

– Nem jössz? Vagy nem ezzel megyünk?

Visszabámultam rá. Egy pillanatig fel sem fogtam, mit mond. Fél lábbal kilépett a peronra, zavartan, szinte rémülten figyelt. A feje fölött kigyulladt a piros

lámpa, az ajtók záródnak... A vágány mellett kérjük vigyázzanak. Megijedtem, hogy beszorul az ajtóba, ezért visszatuszkoltam a kocsiba.

– Go-go-go! – a hangom majdnem fél oktávval magasabb volt a szokásosnál.

És amíg mindez eljutott a tudatomig, az ajtó becsukódott, a fiú pedig lassan leereszkedett az ablakkal szemközti ülésre. Követtem a tekintetemmel, és intettem neki, hogy szurkolok és viszlát. Csak a gyomromban maradt meg a szorítás – meg kellett volna fognom a kezét. Vele kellett volna mennem. Hiába, ha valakinek nem elég erősek a kötélekei, bármibe belekapaszkodik. És ez a fiú... Még csak nem is bármi volt. Ez a fiú különleges volt. Egy pillanatra megálltam a mozgólépcső tetején. Mégis utána megyek. Ez járt a fejemben, de az emberek végül tovább sodortak, vissza oda, ahonnan jöttem, a saját peronomra, a Moszkva téri járáshoz.

*

Ahogy az előre lehetett látni, késtem. A barátnőm már megvacsorázott, mire odaértem a borral, ennek ellenére szívélyesen fogadott, a viszontlátás ugyanakkora öröm volt, mint máskor. Leültünk a távolléte alatt bedohosodott lakásban, és lassan iszogattuk a rozét. Kivételesen ízlett. Egy darabig a régi dolgokról beszéltünk, hogy mi minden történt a legutóbbi találkozásunk óta. Nevettünk, mennyi haszontalan bölcsességet vert belénk az egyetem, és megpróbáltuk elképzelni, milyen lesz, amikor véget ér.

Már javában benne jártunk az éjszakában, amikor a fiúra terelődött a szó. Már nem emlékszem, hogyan történt. Az egyik pillanatban még egy Kondor Béla-grafika végtelenül modoros értelmezését parodizáltuk, a másikban a barátnőm már a fiú úticélját írta be a Google-ba. Bevallom, egy percre sem hagyott nyugodni az érzés, ami az elválásunk után lett úrrá rajtam. Azt gondoltam, könnyű lesz megtalálni a szállásadót, hiszen nagyjából emlékeztem a címre. De nem jutottunk közelebb. A házszám nem rémlett, csak az utca, az viszont semmire nem volt elég. A végén még megpróbáltunk regisztrálni egy ígéretes honlapra, ahol a szálláskereső és szállásadó egymásra találhatnak.

– Hogyan jellemeznéd magad? – olvasta fel a barátnőm a regisztráláshoz szükséges kérdéseket.

Nem tudom jellemezni magam.

– Miért utazol?

Hogy megtaláljam a Forgách utcánál elvesztett fiút.

Nem kellett volna bort inni. Fél óra áldozatos munka után a honlap választ adott a kérdésünkre: „sajnáljuk, ezekhez a paraméterekhez nincsen megfelelő szállásadó”. A fáradtság, az alkohol és a rendszer végül elérték, hogy lemondjak a küldetésemről.

*

Nehezen ébredtünk. Az ágyban feküdtem, kibámultam a belső udvarra nyíló ablakon, valamit panaszkodtam a szürkeségről meg az esőről, amikor a barátnőm benézett a szobába.

– De hiszen süt a nap.

Reggelre időpontja volt a fodrászához, így kialvatlanul, a bor hatását még mindig érezve kerülgettük egymást az apró lakásban. Igyekeztünk mindketten pályára állni.

Az utcán valóban verőfényes napsütés fogadott, igazi késő nyári hőség. Séta közben azt találgattuk, mit csinálhatnak a közös barátaink, akiket szintén szanaszét sodort az élet. A hátzszakom pántjait igazgattam, fáradt voltam és kedvetlen. Amikor megálltunk a fodrászat előtt, és egymás felé fordultunk, arra vártam, hogy megkérjen, maradjak még egy kicsit. De nem tette. Csak elköszöntünk, és én mosolyogtam, ahogy kell. Már elindultam, amikor utánam szólt.

– Még elmehetsz megkeresni.

Bement az üzletbe, én pedig néztem, ahogy az ajtó becsukódik mögöttem.

A Délinél mentem le a kettős metróhoz. Ahhoz képest, hogy tíz óra volt, alig néhányan lézengtek a peronon. A metrókocsiban mindössze három emberrel osztozkodtam, bár azt is soknak éreztem. Az ajtónak támaszkodtam, és az üvegen keresztül próbáltam kivenni az alagút betonfalának mintázatát. Szinte fel sem tűnt, hogy elindultunk, csak amikor észrevettem, hogy a betonfal helyén kábelek kanyarognak. Mint valami nagy szörnyeteg bélrendszere.

Azt sem tudom, mi játszódott le az agyamban néhány megálló alatt, de tíz perccel később kiléptem a peronra, és teljes magabiztossággal indultam el a hármas metró felé. Nyilvánvalóan elment az eszem. Ahogy áthaladtam a neonnal megvilágított aluljárón, eszembe jutott az az egyetlen mondat, amit megszakítás nélkül, valóban tisztán és világosan ki tudtam venni a fiú mondandójából: fogalmam sincs, mit keresek itt.

Felszálltam a hármasra, és elmentem velem a Forgách utcáig. Korábban soha nem szálltam le itt. Nem is igen hibáztatom magam ezért. A föld alól előbújva sem láttam másnak a környéket, mint az alagútban – ismeretlen, kietlen földnek, amihez semmi közöm. Egyre nevetségesebbnek éreztem ezt a kis kiruccanást. A környéken kóborolva azt próbáltam kiszámolni, előreláthatóan mekkora esély van rá, hogy még idejében érkezzek. Idejében mihez is...? Többször eltévedtem, de nem kértem útbaigazítást. Ez az én képtelen küldetésem. Még ha hülyeség is.

Végül megtaláltam a lakóparkot. Néhány háztömb, semmi több. Az utca csak néhány száz méter hosszú. Önálló kis szerv a város szövetében. Körüljártam az épületeket, az épületek közt húzódó sávokat a bokrokkal, padokkal, játszótérrel. Alig egy utcányira ott tombolt a reggeli csúcsforgalom, én pedig a napsütötte tér közepén hunyorogva néztem az égbe törő tízemeletes panelt. Az egyik ablakon leeresztették a redőnyt, egy másikon épp felhúzták. A hatodikon egy srác dohányzott az erkély korlátjának támaszkodva. Nem vett észre. És nem vett észre a nő sem, aki a fölötté lévő ablakból kihajolva többször is körülnézett. Bizonyára ő is várt valakire, telefon volt a kezében. Leültem egy padra, és én is ránéztem a telefonomra. Persze, nem kerestem senki.

Mozdulatlanul ültem tovább. Helybeliek haladtak el mellettem, előttem, mögöttem, benyelte vagy éppen kiköpte őket az a rengeteg ajtó és rengeteg ablak. Soha nem láttam senkit kétszer. Szinte teljes volt a csönd, csak a legyek zümmö-

gésére, csapódó ajtókra és léptekre emlékszem. Különös, de senkinek sem jutott eszébe leülni, mintha nem csak én, az egész tér is láthatatlanná vált volna. Alig akartak telni a percek, mégis elfolyt valahogy háromnegyed óra.

Szedelőzködni kezdtem. Ennyi volt – gondoltam. Hazamegyek, és jobb dolgom nem lévén, alszom. Kialszom ezt az egészszet. Talán ha hosszabb ideig maradok Pesten, magától rendbe jön minden. Mégis regényhős leszek, és kijut nekem a méltó lezárás, talán a berlini falamat is lebontom, igen, az élet megy tovább, ahogy azelőtt is.

Hátamra vettem a táskámat, és találomra elindultam a padok közt. Előbb-utóbb csak rátérek a helyes útra. Lassan mentem, próbáltam megszabadulni a szandálomba guruló kavicsoktól, amikor észrevettem egy túratáskát az egyik padon.

Egy pillanatra egészen elzsibbadtam. Olyan érzés volt, mint a közelgő ájulás. Muszáj volt megállnom, és megvárni, amíg megbizonyosodom arról, hogy eszméletemnél maradtam. És hogy a táska is ott van. Ott, méghozzá félig nyitva, látszólag teljesen elhagyatottan egy padon, mellette nescafés bádogdoboz. Szinte láttam magam előtt, ahogy a fiú végre célba ér a Karikás Frigyes lakóparkban, de nem éri el a szállásadóját. Késő van, leül egy padra, és megpróbálja kitalálni, mitévő legyen. Leveszi a táskát, van még nála valamennyi étel, úgyhogy csak ül a gyéren kivilágított parkban, rágja a kiszáradt román kekszet, és nézi a pad szomszédságában lévő pingpongasztal repedezett felületén megtörő fényeket, nézi, és arra gondol, mi a francot keres itt. Komolyan.

Ott tölti az éjszakát.

Ideges lettem. Biztosan bántották – végignéztem hát minden bokrot, nem fekszik-e valamelyik alatt. De nem volt sehol. Azután arra gondoltam, hogy talán forró vizet keres a kávéjához, vagy elment egy közeli boltba, és perceken belül megérkezik. De hiába számoltam azokat a perceket, a fiú csak nem jött. Keringtem és keringtem a táska körül, amíg bele nem szédültem. Egyre közelebb a táskához, egyre távolabb bármitől, aminek még volt értelme.

Végül döntésre jutottam. Biztosan találok benne iratokat. Ha nem az övét, akkor valaki másét. Valamit. Bármit. Kapaszkodót. Még egyszer utoljára körülnéztem. Az utcasarkon éppen akkor tűnt el egy nő. Még közelebb... Óvatosan kihúztam a cipzárat, és megemeltem a táskát. Nehéz volt. A fény felé fordítottam, és belenéztem.

Nem volt benne más, csak szőlő.

Fényes, zöld szőlő, nejlonzacskókba pakolva. Semmi más.

Visszaejtettem a táskát a padra, sarkon fordultam, és elindultam a metró felé. Egyenesen. Kitérők, megállók nélkül. Nem néztem vissza, nem is akartam, nem is késztettem erre semmi. Egyszerűen csak mentem, engedtem, hogy vigyen a lábam, amerre az út vezet. És azt hiszem, egyre csak azt ismétелgettem magamban, hogy fogalmam sincs, mit keresek itt.

A hármas metró a Deákig, a kettő a Keletiig vitt. Ahogy a peronra léptem, végre érezni kezdtem, hogy nem akarok ott lenni. Álltam a pályaudvaron, és engedtem, hogy az ismerős és mégis ismeretlen zajok betöltsék a fülem, kitöltsék az agyam. Az emberek idegesen rohantak egyik vonattól a másikig, a standokhoz, az utolsó pillanatban még egy szendvics, még egy magazin. Hosszú lesz az

út. Mások tanácstalanul bámulták a menetrendet jelző kék táblát, vagy nyugtalanul hallgatták, hogy előreláthatólag melyik vonat mennyit késik.

Nem tudtam, melyik vonatra szállok fel. Nem is volt fontos. Talán közvetlen járat, közvetlen kocsikkal Moszkvába vagy ki tudja, hová. Leültem az üres kupéban, és átötöltem a táskámat. Elképzeltem, hogy a fiú ott áll a peronon, követ a tekintetével, és int nekem, hogy szurkolok és viszlát.